

81,3 KILOMETER

We zitten op de dijk even buiten het dorp. Op een houten bankje, met tussen ons in een reusachtige berg eten. Onze fietsen liggen beneden in de berm, wij kijken uit over een soort moeras in het IJsselmeer. De wind ruist door de struiken, het riet is zilver in de lage zon.

Het eerste pak chocomel hebben we pal voor de supermarkt opgedronken. Maar daarna wilden we weg van de mensen. Ik wist niet dat je zo snel kon wennen aan met z'n tweeën zijn. Niet met meer dan twee, niet met minder.

Finley heeft alles betaald met zijn pinpas. Ik wilde de helft doen, maar hij verklaarde me voor

gek. Hij had mijn hele voorraad opgegeten, het was zijn beurt.

We hebben stukken watermeloen en een bak koude gegrilde kip en chocoladepinda's en zachte geitenkaas met stokbrood en aardbeien en we eten alles door elkaar. We smakken en slurpen en een rozig gevoel verspreidt zich door mijn uitgeputte lijf en ik zou zo op dit bankje in slaap kunnen vallen.

Maar dat kan niet, want ik moet nog bijna 280 kilometer.

Ik veeg mijn handen af aan het gras en zucht diep. Nog vijf minuten, zeg ik tegen mezelf. Dan moeten we echt door. Over twee uur wordt het al donker.

'Wow.' Finley zucht ook heel diep. 'Dat was het lekkerste eten ooit.'

Hij kijkt me lachend aan. Er zit geitenkaas op zijn kin en chocola op zijn lip en ik heb geen idee hoe dat stukje kip in zijn haar komt.

Ik zie hem daar zitten en opeens moet ik het aan hem vertellen. Ik dacht dat het heerlijk zou zijn, iemand die niks van me wist. En een paar uur lang was dat ook zo.

Maar nu niet meer.

'Mijn moeder is ziek,' zeg ik.

Hij veegt met de rug van zijn hand langs zijn mond. 'O ja? Wat heeft ze dan?'

'Borstkanker.'

Ik zie dat hij zijn adem inhoudt. Dat doet iedereen altijd.

'Zeven maanden geleden werd het ontdekt,' zeg ik. 'En morgen horen we hoe het verdergaat.'

'Morgen om twee uur?'

Ik knik.

Hij beweegt niet meer. Zijn voeten staan plat in het gras, zijn handen liggen doodstil op zijn benen.

Een V van vogels vliegt over het zilveren moeras. Ik heb mijn capuchontrui en jas aangedaan maar nog steeds heb ik het koud.

'Zeven maanden lang kreeg ze medicijnen. En deze week kijken ze of het gewerkt heeft. Ze wordt sowieso nog geopereerd. Maar als we geluk hebben, dan is de kanker nu op dit moment helemaal weg. Dat kan.'

Ik leg mijn hand op de haaiantanden in mijn zak. 'Maandag hebben ze een scan gemaakt. Gisteren en vandaag gingen de dokters met elkaar overleggen. En morgen vertellen ze het aan ons.'

'Dus nu wachten jullie,' zegt Finley.

De lage zon weerspiegelt in het water. Ik laat de tanden zachtjes tegen elkaar tikken.

'Mijn vader en moeder wachten. Ik fiets.'

Hij kijkt me eindelijk aan. 'En dat vinden ze oké? Dat jij in je eentje rond het IJsselmeer fietst?'

Ik sta op, want er is geen tijd meer. We moeten door. Het wordt kouder, straks is het nacht, er zijn nog zo veel kilometers.

'Ik kon het gewoon niet meer!' roep ik. 'We wachten al zeven maanden. Ik moest iets *doen*... Ik moest laten zien hoeveel het me kan schelen.'

'Laten zien?' Hij kijkt verbaasd om zich heen. 'Aan wie dan? Wie moet dit zien?'

Ik strek mijn armen zo breed als ik kan, alsof ik het blinkende moeras wil omhelzen. Ik kijk naar de avondlucht met vage veegwolken en naar een vliegtuigstreep recht boven mijn hoofd. En dan laat ik mijn armen weer vallen.

'Laat maar. Het doet er niet toe.'

Ik kan het niet uitleggen.

Aan mezelf niet, en zeker niet aan hem. Hij gelooft ook al niet in die haaiantanden. Hij vindt zijn moeder maar dom, dat ze denkt dat twee stokoude tanden verschil kunnen maken.

Vlug stop ik al het eten dat over is in de grote supermarkttas. Naar Finley kijk ik niet meer. Het benauwde glas zit nu tussen ons in. Ik zie de wereld, maar hoor er niet bij.

Voordat we verdergaan, stuur ik mijn moeder drie berichtjes. Om goed te maken dat ik eerder geen antwoord gaf.

Ik zeg dat de koekjes die Noor en ik gebakken hebben superlekker zijn. Dat we zo pompoensoep gaan eten. En dat ik zeker weet dat ik heerlijk ga slapen.

Ze krijgt er vijfendertig vrolijke uitroeptekens bij.

En kusjes.

En liefs.

En nog meer liefs.

85,7 KILOMETER

Tien minuten lang denk ik dat het eten geholpen heeft. Dat mijn benen weer willen en dat ik uiteindelijk kan doen wat ik steeds al van plan was: doorfietsen. Gewoon blijven trappen. Net zolang tot ik weer thuis ben.

Maar mijn benen zijn echt niet vergeten dat ze al meer dan tachtig kilometer gehad hebben. En hoe verder de zon achter de dijk verdwijnt, hoe harder het begint te waaien.

Finley heeft niks meer gezegd. En toch fietst hij naast me. Zonder dat hij er iets van snapt.

Over elke beweging moet ik nu nadenken. Elke meter kost meer dan ik eigenlijk heb. Links van

ons, vlak naast de weg, is water. Een kaarsrecht kanaal met riet langs de kant. Er zijn nog maar twee dingen op de wereld die ik kan horen: mijn eigen gehijg en de wind die met vlagen door dat riet zwiept.

Onze weg achter de dijk ligt al in de schaduw, maar op dat ruisende riet schijnt nog zon. Van die feloranje avondzon die er nep uitziet.

Het lijkt alsof ik over een podium fiets. Met zo'n grote toneellamp erbij die op het kanaal en het riet schijnt.

En terwijl ik bijna niet meer kan, denk ik: goed zo. Dit is dus de bedoeling. Laat mij maar fietsen op dit podium. Laat de wereld zien wat ik hier doe.

Mijn moeder voelt zich al maanden verrot door alle medicijnen, vandaag is het mijn beurt. Laat mijn spieren branden, mijn longen gloeien, mijn schouders steken.

Als iemand de afgelopen tijd dacht dat het me allemaal niks kon schelen, als ze zagen dat ik gewoon naar voetbal ging en toetsen maakte en op het strandje aan het meer lag zonder te huilen, dan moeten ze nu opletten.

Ik ben Atlanta. Ik ben elf. En stel dat het ook

maar een heel klein beetje aan mij ligt, dan blijft mijn moeder leven.